

Олександра Бурбело

*Зимова
Україна*

ОЛЕКСАНДРА БУРБЕЛО

*Зимова
Україна*

Б91

Бурбело О.С. Зимова Україна. - Вінниця, 2013. - 152 с.

До збірки увійшли поетичні твори юної вінничанки, Переможця та Лауреата Всеукраїнських, Всеросійських та Міжнародних літературних конкурсів, Олександри Бурбело. Вони згруповані в невеликі поетичні блоки, серед яких не тільки казка, лірика, але й гумористичні твори.

Значне місце відведено віршам про рідне місто Вінницю, а також – про красу зимових краєвидів усієї України, її чудову природу, зв'язок з глибинною історією («Скіфія»).

*Збірка розрахована на широке коло читачів і
рекомендована для сімейного читання.*

ISBN

Подяка

Автор висловлює щирю подяку за фінансову підтримку у випуску книги:

Депутату Вінницької обласної ради, першому проректору Вінницького національного аграрного університету

Яремчуку Олександрю Степановичу.

Депутату Вінницької районної ради, директору ТОВ КОВІНЬКО-КОВБАСИ

Яворській Людмилі Миколаївні.

Депутату Вінницької районної ради, директору Вінницького районного центру зайнятості

Парфенюку Юрію Івановичу.

Директору ТОВ УКРАГРОВЕСТ

Дану Олександрю Юрійовичу.

Директору ТОВ Українсько-Угорського СП
Анфол ЛТД

Ценделіну Андрію Павловичу.

Приватному підприємцю

Бобровському Володимирі Віцентійовичу.

Директору ТОВ Ремаса

Бігусу Станіславу Броніславовичу.

Від автора

Уявімо зиму казковою країною, сріблястою, осипаною інеєм. Замилуємось ж снігопадом, а коли він стихне – блакитно-білою сонячною дниною. Потім вечір розвісить зимові зорі-дзвоники, а кришталевий місяць осяє дивовижі зимові України!

Про автора

Олександра Бурбело, переможець та лауреат Всеукраїнських та Всеросійських літературних конкурсів, проживає у Вінниці. Прямує в своє поетичне шістнадцятиліття. Захоплюється літературною творчістю ще відтоді, коли дошкolarкою друкованими літерами писала свої перші твори.

У 2011 році вийшла її книжечка «Первоцвіт», друге видання якої благословив ще й класик нашої літератури славетний Всеволод Зіновійович Нестайко.

Потім у морі поезії та казки з'явилися «Белые паруса» Олександри. А нині – «Зимова Україна». У ній стільки чудових поетичних знахідок – снігопад новаторських метафор, мальовничих епітетів, вражаючих порівнянь, а головне – велика любов до рідного краю, до його природи, прикрашеної зимовими шатами, до нашої любої України!

Щиро раджу всім, і дітям, і дорослим, прочитати цю книжечку, що вийшла під знаком «юного яскравого таланту», як означив творчість Олександри, вітаючи «Белые паруса», член Спілки письменників Росії Віктор Михайлович Жорник.

Бажаю ж читачам цікавої подорожі по країні поетичної казки в книжечці Олександри «Зимова Україна».

**Тамара Артем'єва, поетеса, письменниця,
член Співки Журналістів України.**

Зимові казки

Казка про Бабая

Було чи не було, а тільки моїй матусі розповідала бабуся, а бабусі – її матуся, моя прабабуся.

Якось у гайочку, край веселого струмочка, поселився Бабай. І не треба було йому ні їсти, ні пити – страхом живився. Лякав усіх, а сам від того товстів і товстів, справжнім страшидлом став. Уже ледве поміж деревами протискається.

Струмочок від страху сховався під кригу. Птахи теж розлетілися: одні у вирій, інші – до людських осель. Ніби онімів гай.

Усі той гай десятою дорогою обминають. Та страшидло як вискочить, то тікають так, що тільки п'ятки миготять!

Моя прабабуся тоді була дівчинкою Ганнусею, такою веселункою! І, як кажуть, трапила коса на камінь. Не страшним, а смішним здавався він Ганнусі.

– Оце-то кумедний! – розсипала сміх дівчинка.

То й інші діти стали придивлятися до Бабая: а таки й справді чудасія! Чого ж боятися? І такий регіт пішов, аж луна озвалася попід гаєм!

Образилося страшидло, заховалося в кущах. І самого його страх пробрав. Сидить, трясеться, аж кущі ходором ходять. Крига над струмочком розійшлася, виглянув він: оце дива в гаю! І задзюркотів веселіше під прозорим дзеркальцем криги.

З того часу став худнути Бабай. Як тінь, блукає гаєм. А той гай уже ніхто й не оминає. По хмиз діти прибігають. Самі собі дивуються: чого ми боялися?

А Ганнуся й каже:

— Давайте на Різдво ялинку в гаю прикрасимо!

Усі пристали на цю вигадку.

— Зробімо ж ялинку не тільки ошатною, а ще й смачною, — веде далі дівчинка.

— Це ж як? — дивується малеча.

— Прикрасимо її овочами та фруктами — морквинками, яблучками, то й птахи до гаю повер-

нутья, – мовила розсудливо моя прабабуся.

Що тут зчинилося! Зраділи всі, і старші, і меншенькі. Відразу ж взялися до діла. Наскладали повний кошик смаколиків і гайнули готувати бенкет для пташок.

То була незабутня ялинка! І незабутнє Різдво! Його святкували і люди, і пташечки. Усім було весело та радісно. Гай сповнився пташиним щибетом.

А де ж отой Бабай? Про нього й забули всі! Немає його більше в гаї.

Зимова поезія

Феї

Прийшла зима, така осяйно срібна,
Немов із книг славетних братів Грімм.
Зимова казка всім нам необхідна.
Отож, на її пошуки ходім!

Край стежечки понамітало кручі,
Та придивись: хатинка між снігів!
І чути голоси чийсь співучі,
Але ніяк не розібрати слів.

Сховаюся під гілкою ялинки
І роздивлюся, що це за житло?
Із хвої осипаються сніжинки,
Від хатки трохи повіва теплом.

Ось скрипнули малесенькі двірчата,
І вийшла фея в білім кожушку,
За павутинку витягла санчата
І почала кататись по сніжку.

Сміялася, немов дзвенів дзвіночок!
До неї вийшли подруги її.
У кожної на голові віночок
З пушинок, що згубили снігурі.

Вони, як діти, гралися у сніжки.
Я ледве втрималася, щоб не підійти,
Та, видно, що замерзли босі ніжки,
Злетіли і сягнули висоти.

Спочатку мого зросту, потім вище.
А саме починався снігопад!
Ось налетів із півночі вітрище,
І феї не вернулися назад.

Десь полетіли – вони ж всюди вдома,
І зручно їм у вітру на крилі.
Полинули в країни невідомі
В казковім сяйві феєчки малі!

Казка про сніжинку

У місті, край святкової ялинки,
Жила казкова дівчинка-сніжинка.
Біленьке плаття і пухнасті щічки,
А звали її лагідно – Марічка.

У неї мама – тітка Завірюха.
І тато – вітер, що снігами руха.
Снігуронька – то старшенька сестричка,
Блакитні очі і рум'яне личко.

Дідусь Мороз дарує подарунки.
Тут, під ялинкою, їх цілі клунки!
Сніжинка-дівчинка кружляє круг ялинки.
Тож, придивіться, друзі, до сніжинки!

Казкова стежинка

Стежинка в'ється між заметів,
Де казки давньої лижня.
Доріжка мрійників, поетів.
Отож, ходжу по ній щодня!

В кущах там їжакова хатка,
На груші ворона житло.
І крижана тоненька кладка
Через струмок, де видно дно.

Стрічаю дівчинку Яринку,
Яка вигадує казки
Про зачаровану ялинку,
Про місяць, небо і зірки.

Ми з нею ведемо розмову
Про сосонку. Коли ж засне?
І помічаємо обнову:
В сороки золоте пенсне!

Яринка йде писати казку.
У мене ж задумка своя...
– Зійдіть убік, як ваша ласка!
– Привіт! – це гномиків сім'я.

Вони гуляють тут частенько
Та ще й співають залюбки.
На голові сухі опеньки,
Що заміняють їм шапки!

А я дивлюсь на них бентежно:
Такі щасливі, гомінкі!
Я знаю, що вони не лежні,
Веселі й бігуни прудкі!

До того ж гномики – поети.
Поезія в них не проста –
Фантазії чудові злети!
Самі ж казкові неспроста!

На кучугурах снігу – сонце,
А там, де гноми, – світлотінь.
Зринає подум, чи не сон це
Із снігу лагідних світінь?

Стежина. Снігові замети.
І тиші срібне озерце.
Приходять мрійники, поети
Погомоніть про те, про це.

Казка про зиму

Зима, неначе Герда в козушку
Закоханої дівчинки-принцеси,
У золотій кареті по сніжку
Спішить, як вірші юнки-поетеси.

Шукає Кая з серцем крижаним
І вірить, що зігрить його зуміє,
І стане він закоханим, незлим,
Таким чудовим хлопчиком із мрії.

Довкола тиша. Заметілі сплять
На білосніжних льодяних постелях.
Така зимова світла благодать
В морозних білих снігових оселях!

Немов бузок персидський навесні,
Стоять дерева в інеї рясному.
Казкова Гердо, ти близька мені
Тим, що шукаєш мрію невідому.

У цім морознім царстві чистоти
Вона тобі не раз іще насниться.
А як доїхати до неї, як дійти
Між айсбергів міцних, неначе криця?

Північний олень, і лапландки дім,
І Кай сумний в палаці королеви...
Взяла за руку, як дитя:

– Ходім!

Й заплакала, мов небо березневе.

Новорічне свято в лісі

Хати́на між сні́гів у лісі.
До неї ко́лія лижні́.
Притихли горобці́ у стрісі́.
Чи це наснилося мені́?

Таке блакитне безго́міння,
Рожевих сосон висота́,
Сні́жком прикида́не ка́міння
Старе́зних сході́в. Оброста́

Сті́на хати́ни те́мним мо́хом
На склі́ – карти́ни Бі́локур.
Зима́ з розтрі́сканим посо́хом
Просту́є, ген, між кучу́гур.

Старе́зні двері́ у хати́нку
Ле́дь причи́нила – тихи́й скри́п.
Та що́ це? Прибра́но яли́нку!
Ще́ й бі́лченя́ очима́ гли́п!

– Ти що, не іграшка – звірятко?
Та й ця ялинка тут росте...
Зайчата віник для порядку
Волочать в хаті – ждуть гостей!

А тут непрошено-неждано...
Стою, обтріпуючи сніг.
Ось гномик вийшов:
– Хоч незвана,
Та ми приймаємо усіх.

– Добридень вам у вашій хаті!
Снігур тут? Перелітний птах?
Кажу, що буде на заваді
Ялинці потемнілий дах.

– Не бійся, пустимо до неба! –
З'явилась гномиків сім'я. –
– Поглянь на стіл. Усе, як треба!
І дуже здивувалась я:

Постало все, як у палаці,
Сяйливо-срібне, золоте!
Проносять ельфи повні таці,
Ялинка у вогнях цвіте!

Бенкетували аж до ранку,
Та зникло все, немов у сні.
І ось я з лижами на ганку.
А білченятко у вікні.

Прохукало малу шпаринку,
Цікаве, загляда крізь скло,
Гризе собі черству скоринку...
А я:

— Було чи не було?

Прощання із зимою

Зима-бабуся під моїм вікном
Спинилася із клунком за плечима.
Із лантуха щасливо блимав гном
Блакитними веселими очима.

– Мені пора уже в далеку путь, –
Всміхнулася до мене загадково. –
Поглянь, листки календаря не ждуть,
Зустрінемось по осені, немого.

– Та що ж Ви пішки? Сіли б на санки,
Щоб Віхола їх понесла над хмари!
– Від снігу залишилися латки.
А Віхола тепер – туман чи пара!

– Оце-то так! А що ж Дідусь Мороз?
Покинув Вас саму напризволяще?
– Та не журись, далеко ще до гроз.
А я пройдуся, отак воно і краще.

На мене ждуть сніги високих гір!
Отам і буду літо літувати.
Ще спить в гірській колисці Синевир.
Його мину, й очікують палати

Посеред скель у гнома Петруся.
Малюк у шибку ніби ненароком
Легенько сніжку кинув. Вона вся
Розсипалась по склі. Лиш глипнув оком

Казковий гном, а вже й Зими нема.
Десь подалась у мандри невідомі
Із гномиком гостинним, не сама.
Поселиться на літо в його домі!

Сніговій

Дев'ятий вал побіля ліхтаря!
Зринає хвиля із нічного неба.
Це снігові розбурхані моря
Земля-магніт наблизила до себе.

А може, зірка в сивій далині
Розсипалась на крихітні іскринки?
Вони сюди не прилетіли, ні –
Зібралися гуртами у хмаринки,

Полинули з вітрами водночас.
Були сріблясті, потім потемніли,
Сніжинками спустилися до нас
Під час зимових срібних заметілей.

Хурделиця співає їм пісень,
Лютує хуга, в бубни вибиває!
Такі музики чуємо щодень,
І ніч пливе крізь снігопад, безкрая.

Здається, небо нині на землі,
І ми його торкаємось руками!
Летять, летять іскриночки малі,
Заметами лягають під ногами.

Неначе ми в зимових небесах,
І не лякають серце заметілі!
Ось верби в заморожених сльозах
Стоять усі, немов берізки білі.

Казково відмінився цілий світ!
Небесний океан, прибою піна!
Здається, на гілках вишневий цвіт,
А вишенька в заметах по коліна.

Повечоріє, і до ліхтарів
Злітаються метелики-сніжинки,
А ті із-під засніженості брів
Дивуються на снігові пушинки!

Кружляють, наче феї на балу,
Збираються у кола танцівниці,
А вітер їхню зграйку немалу
Несе в смарагди сосен і ялиці.

І знову наліта дев'ятий вал,
Де сам Нептун у крижаній короні
З'явився на зимовий диво-бал!
А з ним Русалки Снігу – його доні.

Звивається під вітром борода
І намітає снігу цілі мури!
Не віриться, що все оце вода
Зібралася в пухнасті кучугури.

Облуда, а справжніше не бува.
Зимова Україна – добра казка!
Ми серцем пізнаєм усі дива,
В яких її любов до нас і ласка.

Лісовичок і Мавка

Чи не траплялося в зимовім лісі
Зустрітись вам коли Лісовичку?
Якось було: в розламанім горісі,
У шкаралупці, спав він на бочку.

Такий маленький, а господар лісу,
Оцих дубів розлогих і беріз.
То кине десь туман він, як завісу,
То чеше біля річки верболіз,

Щоб не кудлатився, як збита вовна,
А розрівняв стебло своє гінке.
В Лісовичка обов'язків же повно,
Життя у нього, мабуть, нелегке.

Але йому допомагає Мавка,
Що цілу зиму спочива в дуплі.
Коли злякати кого схоче – гавка,
А навесні бере до рук граблі,

Порозгрібає листя під дубами –
І проліски проклюнуться ураз.
Вона торкнеться ще до них губами,
І з'явиться найкраща із окрас

Старого лісу – квіточки синенькі,
Хоча іще то тут, то там сніги.
Та зігріває подихом легеньким
Їх Мавка. Бачиш, це їй до снаги.

Оберігай же й ти маленькі квіти,
Не виривай цибульки, корінці,
І будуть вони в лісі так синіти,
Як очі Мавки, ніжні квіти ці!

*Зима святкова –
на щастя срібна
підкова*

Новий рік

Таке буває з нами кожен рік:
Загадуємо трепетно бажання,
Ступаєм за невидимий поріг
В намети новорічного світання.

Приходить рік, як лагідне дитя,
І заглядає кожному у вічі.
Старому вже не буде вороття –
Усе нове, все краще вдвічі, втричі!

Нові стежки проляжуть по снігу,
Нові сніжинки закружляють в танці.
Ні перед ким ніхто вже не в боргу –
Оновлення на всіх чекає вранці.

Ялинка ось веселкою цвіте,
А зараз час магічної спокути!

Оновлення на кожного зійде,
Нам тільки б вийти зі старої скрути.

Відкриється по-іншому нам світ.
Усі бажання збудуться на щастя,
Як пташенята радісний політ!
Задумане обов'язково вдасться!

Тож, очі сяють радості вогнем,
А за плечима розпустились крила!
Бо ми ж за рік зміцнієм, підростем,
І буде нам усе, усе під силу!

За цим столом, немов на пікніку,
Ми нині ось зібрались до ялинки.
А Новий рік зозулькою: ку-ку!
Горять гірлянди, ваблять зір сніжинки.

Віконечко, зозулька із казок –
Годинник старовинний, як повір'я.
Пташина викликає в нас довір'я
До добрих чарів, і ми робимо крок

Туди, де хвилі часу, мов пісні,
У рік новий, що кличе за собою!
Удачі буде на майбутні дні,
Життя засяє барвою новою!

Новоріччя

Як праслов'янське божество святкове,
Барвисте місто в новорічну мить!
У нього незвичайна є обнова –
В снігах ялинка прибрана ряхтить.

Летить планета у космічним сяйві,
І рік Новий вже вабить майбуттям!
Нездійснені бажання стали зайві.
Цей плін в майбутнє ми зведе життям!

Рожеві обрії, сяйливі далі
І праслов'янських видів дивина...
Спливуть крижинки дивовижно талі,
А маяком у далині – весна.

Таким побачиш місто в новоріччі
У двадцять першому величному
сторіччі!

Новорічні видіння

Зимою місяць кришталевий,
А зорі — дзвоники скляні!
Заметів білогриві леви
Лежать край шляху в напівсні.

Повітря кришиться на друзки —
Від холоду, як лід, ламке!
У інеї в'юнкі галузки
Беріз — мереживо тремке.

Те, що в душі таке тендітне,
Враз відкривається, як скарб,
Немов малюєш заповітне
Легеньким дотиком до фарб.

Дзінь! Дзінь! Дзвіночків переливи!
Примарне сяйво залива
Зимових краєвидів диво.
А в серці вже цвітуть слова,

Народжені безкраїм небом,
Де місяць ватрою горить.
Воно широким вільним степом
В уяві постає за мить:

Ось мчать, як вітер, скіфські коні!
Сніг шурхотить чи ковила?
Тоді в неписанім законі,
Як квітка, воля розцвіла!

Її зерно і в наших душах,
Немов зоря у срібну ніч,
Всі сумніви, мов тіні, рушить,
Неначе й не було сторіч!

Свободі бути в Україні
На праведній її стезі!
Надходить нині рік «зміїний»,
Премудрий – віримо усі!

І сяє місяць кришталевий,
І зорі – дзвоники скляні...
А Україна – королева
На троні щастя осяйнім!

Місто блакитної мрії в новоріччя

Новорічні запалимо свічі,
В світлу нічку відхилим вікно.
Новий рік в нас буває аж двічі!
Двічі нам його стріти дано!

Хлопчєня у біленькій шапчині,
У пухнастїм, м'якїм козушку
О дванадцятїй дверї відчинить
З подарунками нам у мішку.

Там і щастя твоє, і удача,
І клубочок веселих стежок!
Щоб збулося усе щонайкраще,
Розсипає сріблястий сніжок

І мандрує від дому до додому.
Ми у місті його володїнь!
Тогорічну забудемо втому,
Пїрнемо в золоту світлотїнь

Вулиць міста у сяйві святковім.
Що не крок, то дива і дива!
Місяць кинув на щастя підкову!
В небі зірка сяйнула нова

На добро, і на долю величну,
І новий, і старий Новий рік!
Щоб отак, як у ніч новорічну,
Коли час лине струменем рік

І змивають нового потоки
Всі намули у долях людей,
Проростало у душах високе
Із нових, ще не знаних ідей!

Щоб надії усі, сподівання
Розцвіли, як сади по весні!
Щоб у кожному серці кохання
Забриніло, мов любі пісні!

Тоді місто блакитної мрії
І барвистість його вітражів
Нас теплом новорічним зігріє
Між роками, якраз на межі

Тридцять першої й першої дати!
І ми зробимо крок в майбуття,
Щоб новими, як рік цей, постати
У надії на краще життя!

Різдво

Різдво в снігах. Народження Христа
Земля святкує в сонячній короні.
Велична Божа Матінко свята
Із Божим Сином на небеснім троні!

Вклоняємося низько, до землі,
Вітаємо народження дитини!
Турботи полишаємо малі
Цієї світлої святої днини.

Відкрилися блакитні небеса!
В молитві поринаємо в космічне.
А горизонту лагідна яса
Нам відкриває безконечне, вічне.

Як вічна небокраїв далина,
Крилаті наші мрії про майбутнє.
І нерозгадана різдвяна таїна,
Різдво щорічне - свято незабутнє!

Духовна чистота

Вже біло скрізь, а сніг все пада й пада!
Люблю я снігопади не дарма:
Є в заметілях для душі відрада,
В очищенні, яке несе зима.

Лиш чистотою сповнене довкілля!
Неначе велетенський білий птах
Сховав нас, мов курчаток, в своє пір'я,
І ми забули, що буває страх,

Що, може, й справді є загроза світу,
Чигає на нас майя календар.
А тут зими чарівної Леліта
Прийшла до нас, неначе Божий дар.

Є затишок в наметах заметілі,
Які вона розставила довкруг.
Мов яблука упали скороспілі
З гілок дерев засніжених на луг.

Тож, чистота блакитних сніговіїв
По вінця наші сповнює серця.
Сльозою мені зблиснула на віях
Любов безмірна світлого Отця,

Який про нас піклується недремно
І не шкодує нам свого добра.
Ми живемо на світі не даремно.
Для нас різдвяних радостей пора!

Зима в Скіфії

Скіфські святині

У Скіфії багаття на снігу,
Іржання коней і зимові зорі.
В потоках часу беремо снагу.
Пливають до нас бездонні і прозорі

З далекої тієї давнини,
Коли стояли на безсонних чатах
Святої волі дочки і сини.
Ось Скіфія ряхтить в зимових шатах.

Палають ватри, коням нетерпець
Під зорями і місяцем високим.
До волі, до свободи навпростець
Вели шляхи під небом яснооким.

У провидіння є свої путі,
Як кожен справді важить головою
За те, що найдорожче у житті,
Вітчизну закриваючи собою!

На конях по яругах і степах
Летять вони, як невловимі тіні,
І наганяють невимовний жах
На ворога в боях за ті святині,

Які і ми у серці бережем:
За Батьківщину, за священну волю!
З кинджалами, пістолями, ножем
Повстали козаки за кращу долю!

За Україну, щоб була навік
Вітчизною і матір'ю святою.
О, Скіфіє! Літам втрачаєм лік,
Але назавжди ми близькі з тобою!

Зима в Скіфії

У Скіфії славетний Геродот
Здивований був видивом – снігами.
Немовби небо поєдналось з нами,
Сипнувши срібла зі своїх щедрот.

Немов рої небесних білих бджіл
В морозній млі нечутно, ніби духи,
Сплітаються у дикім танці хуги,
Звиваючись вінком примарних кіл.

Замети, наче гори, постають
В рожевім саяві на зорі вечірній,
І вабить чистотою сніг нагірний,
Змітаючи з сердець і гнів, і лють.

І ясно так, і холодно довкруг,
А затишку не хочеться шукати.
Тож, скіфи і не будували хати:
Їх дім – ввесь світ. Його ж то і не руш!

Лежать сніги, як і належить їм,
І кригою видзвонюють озерця.
Зима, немов лілея біля серця,
Чарує казкою. До неї ж і ходім!

У ці палаци сніжно-крижані,
Що інесем взялися на морозі.
О, Скіфіє у зимовій облозі!
Така далека і близька мені.

Зимове місто

У зимовій млі

Як зерня у сріблястому горісі,
Мої надії у зимовій млі.
Немов горобчики в селянській стрісі,
Пташата сподівань моїх малі.

Мороз, зима, але їм не звикати.
Будинків поверхи, неначе ліс.
А вірші у морозному стаккато
Срібляться, як весною верболіз.

Барви зимового міста

Рожевий захід сонця – на мороз! –
Цвіте на клумбі пишного замету.
А місто, мов театр метаморфоз,
Народжений уявою поета.

Все змінне – барви, тіні, півтони!
І кожна мить – то неповторна втіха.
Росте у сквері кущик бузини,
Такий іскристий, мов у сріблі сміху!

На горизонті зайнялась зоря
Загравною, що обійма півнеба,
У брязкальцях-крижинках догора...
А з келихом нектару юна Геба

Злітає над дахами, осяйна,
Геракла виглядає із походу.
Він нині там, де й досі йде війна
За правду, незалежність і свободу!

Щасливе місто

Ковші снігів звалилися на місто
І зміями лягли уздовж доріг.
Мов Попелюшка все прибрала чисто,
Розлуцшивши посріблений горіх.

Вже вулиця — як неземна алея,
Ще й панди снігові поміж гілок!
І блискітками скрізь кружляють феї,
Чарівний розсипаючи пилок.

Казково всюди, прибрано, осяйно!
Давненько оминала нас зима...
Тепер же її радощі згадаймо.
Тож, веселися, зимо, з усіма!

Стрімкі санки, і лижі, наче птахи,
І ковзани, веселі бігуни!
Поземка, ніби крихітні комахи,
Засніжені узгір'я — срібні сні.

Зимові сні! В них білі заметілі
І небезпечні вирви снігові.
Але ж серця давно уже хотіли
Пізнати небезпеки ці нові.

Пірнути з головою в снігопади
І зринуть там, де був дев'ятий вал!
В ошатнім інеї замрія саду
І Снігової королеви бал.

Довкола лише принци та принцеси,
Примарну залу огорта блакить.
На сніговім папері поетеси
Віршують, а бурани між бескидь

Уже здіймають голови кудлаті,
Летять, не обираючи стежин.
І дівчинка у паперовім платті
Шукає первоцвіт поміж сніжин.

Заходь, зігрійся. Це щасливе місто.
Що не віконце – ватра між снігів.
Дівча мені всміхається іскристо
З казок, з пісень, а може, з віщих снів.

Вповні

Поезія проспектів і доріг,
Неначе мрія, вабить за собою.
Майдану білий сніговий пиріг,
Що навесні обернеться водою.

Від снігопаду стільки чистоти!
Її осягнеш тільки чулим серцем.
Але прислухайся – почуєш ти:
Десь за снігами брязкотить відерцем

Весна. Їй хочеться вповні
Колись дорогу перейти мені.

Пелюстки на щастя

Туман, як хмара, хвилею пливе,
І озером постало наше місто!
Розмитих ліній плетиво нове,
І, хоч зима, – не біло, не іскристо.

Ми, як придонні риби, в товщі вод.
Сніги, немов пісок, попід плавцями.
І тануть вічні міражі турбот,
Де тільки мрії височать знавцями

Туманностей далеких Андромед.
Ми зябрами вбираємо вологу.
Автомобілі, як політ комет,
Серед туману вгадують дорогу.

І так до ночі. Під її крилом
Із водоростей вирости дерева.
Стоїть берізка вранці під вікном,
Мов Снігова казкова королева.

Розлогі віти в інеї густім –
Мереживо з прозорого туману.
У сонячнім промінні золотім
Стоїть красуня біло-тонкостанна.

Не віриться, що на озернім дні
Вчорашньої кудлатої хмаринки
Знайшла ці самоцвіти вогняні
Та інею крилатого пір'їнки.

Жар-птицею із срібних дивовиж
Злетіла тихо-тихо над снігами.
А з нею разом вишня – до узвиш!
У інеї пухнастяться гілками.

Усі дерева – мов казковий ліс!
А ми під ними – як маленькі діти.
Вчорашнього туману краплі сліз
Перетворились на зимові квіти!

Зима ряхтить, як білий цвіт бузку,
І осипає пелюстки щасливі.
Немає й сліду озера, піску,
Бо все на світі вічне і мінливе!

Отож, ловіть на щастя пелюстки
Із квітів інею в свої долоні!
Це радості, веселощів ростки,
Та поки що в зимовому потоці

Мороз і місто

Морозний день у сонячнім вінку
Гуляв по місту, оглядав вітрини,
В парку тополю золотив гінку,
У срібні сани запрягав вітри, не-

мов Дід Мороз у новорічні дні.
Літав над містом, сяючи щасливо.
Нагадував прекрасне щось мені:
Мороз і сонце! Пушкінські мотиви!

«Летючий голландець»

Пливуть сніги сріблястим океаном,
А ми в самому серденьку зими
Будуємо цей корабель-оману –
«Летючого голландця». Вже слізьми

Туманів та відлиг пухнастий іній
Соснову щоглу приховав, як тінь,
І корпусу величну чіткість ліній,
Канатів понадпалубну плетінь,

Місточок капітана, де біноклі
І компасу стрілчастий показник,
І реї, в снігових зав'ях змоклі.
Та що це? Корабель ввесь раптом зник!

Розтанув, наче ми й не будували.
Не міг же він отут піти на дно,
Серед хурделиць, в білій піні валу?
І затягнулось крижане вікно.

То ожеледиці зимове право
Вкривати льодом стежку шерехку,
У кришталеву прибирають оправу
Березову алею у парку.

І раптом бачу: там, де дуб крислатий
Ще й досі темним листям шелестить,
«Голландець» ніби випірнув крилатий,
І ми на палубі уже за мить!

У подорож, хоч, може, й недалеко,
Та таємничу, повну дивовиж!
Де вітру крижаного люта спека
Та тіні міста, повз які летиш!

А корабель – як видиво туману,
Ввесь із юнацьких неспокійних мрій.
На ньому місто з висоти огляну,
І ти мене хоч подихом зігрій

У холоді засніжених проспектів,
Де корабля примарного портал!
А завтра я знайду серед конспектів
Бібліотеки тихий, мудрий зал.

Відкрию знову таємницю хуги,
Полину з нею в заметіль думок.
Крилатий корабель летить над Бугом,
Де ополонок крижаний замок,

Що Царство кисню рибам відмикає
У нетрях безконечної зими.
І мчать серед снігів санчата Кая.
– З собою Герду-подругу візьми!

Наш корабель каналами дороги
Пливе, немов гігантський білий кит.
Будинків-айсбергів бурульчаті відроги
В розмежуванні літосферних плит

З'являються у сірім лабіринті.
Здається, втрапили ми в глухий кут?
Вітрильнику, на крилах волі зринь ти,
Звільнись від кам'яних примарних пут,

Що ваблять уже затишком торшера!
Та геть примерзлі в кризі якорі!
На нас чекає нині інша ера,
Жагучий клич високої зорі!

Місто мрії

Мороз у сонячній короні
В холодних променях зими
Сріблив міського скверу скроні,
Бульваром проїжджав саньми.

І все довкола, наче в казці,
Сліпило погляд, як алмаз.
А рідне місто в білій масці
Ураз зачарувало нас!

Палає гіацинтом небо!
Блакить! А сонця фаєтон
Неначе пролітає степом,
Всю землю беручи в полон

Гарячим саявом на морозі,
Промінням жовтих хризантем!
Мов діаманти по дорозі
Розсипав наш міський тотем.

Тасмний звір, який донині
Усіх об'єднує в сім'ю,
Постав о цій яскравій днині
У вовні з блиску і вогню!

Роззявив велетенську пащу
Від майва вулиць за мости
І не погодиться нізащо
З міського гербу він зійти.

Кудлатий пращур днів минулих,
Коли отут росли ліси,
Про які ми уже й забули.
Та в серці відблиски краси

Величних пущ – неначе свято,
Як сонячні морозні дні!
І хочеться про все згадати,
Що в кодї генному в мені.

Сарматське море, і корали,
І пущі древньої пітьма!
Мільйони років те забрали,
Та проминули не дарма!

У нашім місті все зійшлося —
Прадавня і майбутня мить,
Будинків золоте колосся,
Морозно-сонячна блакить

Над горизонтом, наче мрія!
Мороз і сонце до лиця
Моєму місту, що зігріє
Закохані в красу серця!

Срібляста казка зимового міста

Крізь призму сонця оглядаю місто.
У променях воно – крилатий птах!
Із горобин коралове намисто
Зривають птиці по його шляхах.

Сніги – немов морозиво святкове!
Рожевощокій джем із горобин!
Із інею пухнастого обнови
Сріблять край стежки потемнілий тин.

Зимове місто у сріблястій казці,
В кінці якої радощі весни.
Калина у вишиваній запасці
На пухову перину сіє сни.

Спогади про зиму

В обгортках із туману та відлиги,
Немов у сховищах бібліотек,
Лежать сніги – прочитані вже книги –
В прозорих рамах каталожних тек.

Читаю тези, і душа німіє:
«У нашім місті перший снігопад!»
Ось п'єса із антрактом, на дві дії:
«У інеї вишневий білий сад»!

А тут на білому – зоря рожева –
Так ніжно, бо читання для дітей!
Обкладинка, як муфточка смушева,
І стільки в книзі радісних ідей!

В зимовім лісі лижні перегони,
Легкі санчата тут і ковзани.
Долаються всілякі перепони!
Збуваються казкові любі сни!

Прочитані усі книжки про зиму,
Оглянуті палаці крижані,
Які і влітку, вірю я, незримо
У пам'яті постануть, осяйні!

Зимові етюди

Зимова Україна

Пухнаста біла птаха снігова
Прилинула в зимову Україну!
Лебідками злетілися слова
До пісні про оновлення країни.

Міста і села у новій красі –
Немов небесна птаха благодаті!
Хустинка на калиновій косі,
Вербові віти, світлі і крилаті!

Закуталася в пух озимина,
Готує нам високі урожаї.
Зимова Українонька ясна
Вдивляється в далекі небокряї!

Перший сніг

Снігопад – мов біла хризантема,
Що заглянула в моє вікно.
Так, зима – то, справді, вічна тема,
Та нова щоразу все одно.

Ще вологі ці сніжинки білі,
Тож, летять букетами до ніг.
Я люблю зимові заметілі
І м'який, неначе вата, сніг!

Осідає сніговій на вітах
Білосніжжям неземних суцвіть,
І стоять дерева ніби в квітах,
У пір'їнах, щоб кудись злетіть.

Візерунків неосяжне диво –
Мов пухнаста казка наяву!
І довкола всі такі щасливі,
Прокладають стежечку нову!

Пороша і снігурі

Зимовий ранок у імлі снігів
Все сіє й сіє снігову порошу.
Мов заглядаєш в сад крізь огорожу:
Лиш силуети... Нічийї слідів!

Була ж тут безконечна далина,
Був горизонт, блакить небес високих!
Усе сховав м'якого снігу спокій,
Довкола загадковість, таїна.

Простуєш і дивуєшся щораз
Затіненим завісам! Мов примари,
Перини ранку – пухової хмари
Із незліченних іскорок-прикрас!

Блукаєш у знайомому дворі,
Немов у нетрях лісової гущі.
Здається, ти сама посеред пущі!
А поряд рожевіють ліхтарі.

Летючі, наче блискітки зорі,
То тут, то там зринають у завії,
Де ранок своє світле мливно сіє.
Та це ж рожевобокі снігури!

Дивуюся, як відшукали нас?
Знайшло шляхи мале серденько чуле,
Чи України поклик ви почули
І прилетіли, бо тут ждуть на вас

І горобина в білих шапочках,
І кетяги калини, як розкоші.
Летіли ви у присмерку пороші,
Звіряючись в путі не по зірках.

То Україна у своїй красі
Вас вабила, як мрія неповторна!
Лунає щебет ваш, немов валторна:
– Ми прилетіли, прилетіли всі-і-і!

Сніги

Яка щедра цьогоріч зима!
Скільки срібла придбали хмарини!
Тож, снігами весь світ обійма.
В шапочках кожен кетяг калини.

Кучугури сягнули вікна!
Не стежинки, а справжні тунелі!
Ось іду, а обабіч стіна –
Дім зі срібла, та тільки без стелі.

У снігах потопають садки,
Сплять у білій пухнастій перині.
Сняться їм загадкові казки,
І минулого тіні незримі.

І лише кучерявий листок
На вершечку високої груші
Золотисто блищить між гілок,
Мов трима його вірний хорунжий!

Політ Пегаса

Летить Пегас крізь снігопади,
Крізь буревії, бо ж зима!
І я лечу! І в цім відряду
Знаходжу серцем не дарма.

Ось бачу світ весь з високості,
Шукаю необхідних слів,
Щоб вірші написати не прості,
А з поетичних вічних снів!

Ми летимо! Пегаса крила
Такі надійні неспроста –
В поезії велика сила,
Їй необхідна висота!

Щоб світ ураз окинуть оком,
До всього серцем прикипіть,
Не оминати ненароком
Шляхів розвихрених століть.

Там, де Пегас літав щоднини,
Здіймався в неба височінь,
Віки минали, як хвилини!
На них крилата світла тінь.

А ми читаємо Петрарку,
Шевченка вічний заповіт.
Поезія безперестанку
Чарує словом цілий світ!

У ній велична таємниця,
Яку всі прагнуть розгадать.
Вона неначе віща птиця!
Над нею неба благодать!

Зимове надвечір'я

Трояндових снігів тремка сльоза –
Краплина сонця, що спада за обрій,
І почуттів, і неба бірюза –
Все в Україні, нашій неньці добрій.

Зимова тиша птахом сніговим,
Таким пухнастим, наче вовна лами,
Знялася в небо шляхом золотим,
Схилилася над лісом і полями.

Повітря – як вода із джерела,
Холодного, з-під крижаної скелі!
Зорі вечірньої два вогняних крила
Змітають вже рожевостей пастелі.

А серце срібним сяйвом зайнялось
Зірок вечірніх. З їхнього проміння
В зимових травах снігових колось
Сплелось найтонше в світі безгоміння.

Не осягнуть мовчання світлу мить,
Як воду у Дніпрі не зупинити!
Вона під льодом тихо жебонить,
І розцвітають зорі, наче квіти!

Золоте руно

Молочні ріки сяйва снігопаду
Для нас всіх благодворні не дарма.
У них знаходимо собі відраду,
Якою обдаровує зима.

Пливуть вони із казки – згустки світла,
Крижин мовчать кисільні береги.
У них казкова оболонь розквітла
І, що не день, нам додає снаги!

Зринає ранок у пільмі завії,
Пірнає день у хуги срібноцвіт.
Морозним холодом, вітрами віє
У наш затишний український світ.

Де сні садів, там снігові затоки,
Що мерехтять у ранку на крилі.
Здається, відкриваються протоки,
В яких пливуть вітрильники малі.

На них срібляться мрії первозданно,
І пташка лине в срібну далечінь.
А нас застерігають, що ще рано
Рушать по золоте руно стремінь!

«Арго» яріє прапором над синню,
І Одісей премудрий, як завжди.
Тож, не вагаймося і швидше линьмо
В Колхиду, де цвітуть її сади.

А потім у розквітлім снігопаді
Розкинемо руно, неначе сни.
Тоді у щасті нашім, у відраді
Чекатимемо радощів весни!

Спочатку

Зимою – все спочатку! Тільки сніг
Засипле те, що натоптали вчора,
Виходимо ми у сріблясте море,
Забувши про покvapливiсть і спiх.

Бо урочистою здається мить,
Коли торуєш ти стежинку першу,
Неначе щось важливе вже завершив,
А час не зупиняється, летить!

Ступаєш на незаймані сніги.
Здається невідомою планета,
Яка чекає на свого Поета,
І віриш, все сьогодні до снаги!

Сарматське море

Пливе зима на білому човні,
А Україна – мов Сарматське море,
Глибинне у своїй старовині
І величає, срібно-неозоре.

Рої сніжинок чайками летять,
Прибою хвиля шурхотить снігами.
Подільські Товтри – як прадавня гать!
Мільйони років поросли гаями...

Мільйони... Тож, спливли віків віки...
І ось зима цього річ, як цариця!
З її легкої сніжної руки
Усе навколо казкою іскриться.

У пуховім кожусі ліс дріма.
Немов видіння сну, в снігах Карпати.
Пливе по Україноньці зима,
Їй, любій, вишиває білим шати.

Рум'яниться калиною вона,
Тополями спиняє сніговії.
Чи знала, що росте з морського дна
Тополька в гілочках – пухнастих віях?

Сарматське море! Чи ж не дивина?
Літають чайки снігу над віками,
В туманах часу срібна сивина,
Довкілля сяє і ряхтить зірками!

Тут Україна з глибини століть,
Немов тополя, виросла крилато!
І скільки ви по світу не ходіть,
А кращої ніде не відшукати!

Вірю

Зима, мов господиня, зранку
Крізь сито сіє, сіє сніг!
Тож, він, як борошно, серпанком
На короваї поля ліг.

Сивіє, наче у тумані,
Де в'ється млива пелена,
Ховає обрії незнані
І крила вітряка-млина.

Та, вірю, снігопад-підсніжник,
Розгорне білі пелюстки,
До мене посміхнуться ніжно
Сніжинки срібні, як зірки!

Зимова вишня

Вишенько-снігуронько вродлива!
Скільки пуху на твоїм крилі!
Знов сніжинок лебедина злива
Осипає гілочки малі.

І стоїш у білій кожушинці,
Як царівна Либідь край гори!
І у кожній лагідній пушинці,
Що летить, кружляючи, згори,

Світла казка неньки України,
Її врода вічна й молода,
Її пісня, щира, солов'їна!
Чуєш, у Дніпрі м'яка вода

Лебедить під кригою, співає,
Бо вона у рідному краю,
Що снігами шелестить безкрайо.
Вишня ж – пишна мальва у гаю,

Де тепер так срібно, чисто, біло!
Не пізнати стежку гомінку.
Бач, брунатна вишня посвітліла,
Загорнулась в заметіль м'яку.

І тепер вона, як віща птаха,
У стокриллі білих гілочок!
І, здається, що єдиним змахом
Крил легких із білих голочок

Здійметься хмаринкою у небо,
Попливе у сніговій імлі.
Але, вишне, як же ми без тебе?
Залишайся, люба, на землі!

Братство

Інеєм цвіте козацький край!
Де водив Хмельницький славне військо,
Срібні килими за небокрай
Грають білим полум'ям іскристо.

Серцем я шукаю дивовиж,
Та усе засипано снігами.
І здається, краю, що ти сниш
У чарівній мрії разом з нами!

Усміхається прозоро ліс,
Інеєм взялася кожна гілка.
Наче міріад замерзлих сліз
В голих вітах розсипає білка!

Ой, ті сльози! Ще із давнини
Напливали за овид туманом,
Але, за законами зими,
Постають окрасою, обманом.

Наче білі ружі край тинів,
В інеї галузки невідомі!
У козацтва славного синів
Тут ростуть нащадки в кожному домі!

Видається казкою земля!
І така чудова Україна!
Бо Різдво, бо рік Новий-маля
І снігів у полі по коліна.

Понад Бугом срібний верболіз,
Стежечка до отчої оселі.
Дід Мороз на санях із валіз
Вийняв білі снігові постелі.

Розстелили їх рвучкі вітри,
Вкрили землю:
— Зберігай озиме
На ланах, на полі край гори,
Все оте, що навесні ростиме!

Кличе стежка в далеч неدارма,
Бо ми всі із славного козацтва!
І нікого зайвого нема —
Всі належим до святого братства!

Карпатський тис

Коли нуртують снігопади
І віхола співа пісень,
Здається, що взяли в осаду
Сніги і ніч, і білий день.

Усе в молочному тумані,
І тільки крихітні зірки
На строї завірюхи-пані
З її прозорої руки

Спадають, беручись у брижі,
Легким мереживом до ніг.
А ми налаштували лижі
І не шукаємо доріг!

Мчимо уже крізь завірюху,
Долаємо пільму долин.
Ми молимося блаженству руху
Між пірамідами ялин.

А серце, наче та жар-птиця,
Нас вабить в снігові краї.
Зима, красуня білолиця,
Скарби нам відкрива свої.

То срібло снігової ковдри –
А в нім уся її печаль!
Коралові прадавні Товтри,
Оправлені в гірський кришталь,

Пригадують Сарматське море,
Де нині луки і поля.
Така чудова, неповторна
Вкраїни рідної земля!

І вічний рух, і разом спокій
Снігів зимової пори.
Говерлі вклонимось високій!
Усе оглянемо з гори:

Гірське бескиддя в піні снігу,
Закований у іній ліс.
Усе роздивимось без спіху:
Ось він пра-, пра- прадавній тис!

Червоне дерево, якому
Ані вогонь, ані вода
Не вадять. Грози бурелому
Для тиса також не біда!

Стоїть, осипаний снігами,
І підпирає небеса!
Як тис, навіки вічні з нами
Землі привілля і краса!

Срібний сніг

Ввесь день на землю падав срібний сніг
І осипав замріяні дерева.
І ні стежок, ні сходжених доріг.
Зима - немов персидська королева,

Захована під білу паранджу.
Не дівчина, а неспокійна мрія!
В її палаці сніговім ходжу,
Що холодом поміж дерев яріє.

Казкові вежі — дивовижі сну.
Небачена палацова країна!
Вишневу гілочку не сколихну,
Де під будівлею - прибою піна!

Зимова мелодія

Оцей рояль засніжених полів!
Зима-білявка, розпустивши коси,
На ньому грає! Обшир забілів,
Лежать снігів скуйовджені покоси.

У неї строї срібно-осяйні,
А складки сукні – до ріки, до гаю!
Роялю звуки чисті, неземні –
Я слухаю, й хвилиночки не згаю!

Цей вільний подих снігу та вітрів,
Що свіжістю всю землю огортає!
Сердечок світ в калині не згорів,
Вона ж палає між снігів безкраїх!

Не владні ні морози, ні сніги
Над спілим, ніжним кетягом калини!
Все щирій українці до снаги
Задля Вітчизни, роду і родини!

У кожній ягоді сердечка міць,
Наповнена такою добротою,
Що, певна річ, вже протягом століть
Калина зачаровує собою

У всяку пору року, а зима
Для неї не була страшна ніколи.
Всі ягоди свої вона трима,
Мов зігріває рідні видноколи

Червоним саявом безлічі краплин,
Яких не в силі обтрусити вітер.
А з неба лине снігу дивоплин
І розсипа деревам білі квіти.

Їх пелюстки, як звуки з-під руки
Зими-красуні в сніговім розвої.
Рояль полів, з-під льоду – шум ріки,
А з неба – снігу сяючі сувої.

З них будуть шитись сукні для зими.
То дорогі небесні оксамити!
Калина посміхається, і ми
Не можемо красі цій не радіти!

Сніжинки- смішинки

Горобина вишня

— Наша вишня — горобина! —

Посміхається дитина.

Здивувався, звісно, тато:

— Чи ж таке буває, Нато?

— Коли повна годівничка! —

Заясніло в Нати личко.

— Вишня вся у пташечках,

Що сидять на гілочках!

Що не гілочка — горобчик,

Чи то дівчинка, чи хлопчик.

Тому вишня — горобина! —

Посміхається дитина.

Друг Гаврило

— Дружба — то велика сила! —
Посміхається Гаврило.

Всівся хлопець на санчата,
Хто його катає? Ната!
В школу йде із Петрусем —
Той портфель йому несе.

А за парту разом з ним
Сів його друзяка Клим.
Він відмінник, тож Гаврило
Може списувать сміливо

І диктанти, і задачі —
В друга дуже щедра вдача!
На перерві наш Гаврило
Йде до Слюсаренко Ніли.

Та по дружбі залюбки
Віддає всі пиріжки.
– Принесу ще й калача! –
Хоче схуднути дівча.

А чергує за Гаврила
Зоя. Дошку, бач, помила,
Написала зверху дату,
Порівняла першу парту.

Посміхається Гаврило:
– Дружба – то велика сила!

Новорічна пригода

Колише ліс пташині гнізда
І гріє білочку в дуплі.
Та журиться, що йому ніде
Сховать ялиноньки малі.

Вони горять, немов смарагди,
В пухнастих снігових шапках.
А ліс допитується правди...
Ось хлопчик в теплих чобітках

Іде – сокирка у торбині –
І вибирає деревце.
Ліс висуває темні тіні.
– Чи заблудився я оце? –

Питає хлопець сам у себе. –
Ще й загубився топірець...
Додому повертатись треба,
Оце-то сніг, хай йому грець!

Бродив, блукав. Аж вовк за дубом
Зубами клацнув. Лихо з лих!
— Тут недалеко і до згуби! —
І під ялинкою притих.

Вона прикрила гілочками,
Сховала хлопця від біди.
А потім вже за білочками
Пішов свої шукать сліди.

Звірята вивели до поля,
Махнули лапками:
— Прощай!
І не приходь до нас ніколи.
А за сокирку вибачай.

Похнюпився, зігнувши спину,
Та й кинувся геть навтьоки!
Купив пластмасову ялину.
— Це, — каже, — буде на віки!

“Край стежечки понамітало кручі”
(“Феї”)

“Не віриться, що все оце вода
Зібралась у високі кучугури”
(“Сніговій”)

“Край стежечки понамітало кручі”
 (“Феї”)

“І тиші срібне озерце”
 (“Казкова стежинка”)

“Зима, неначе Герда в козушку
Закоханої дівчинки-принцеси...”
 (“Казка про зиму”)

“Таке блакитне безгоміння”
 (“Новорічне свято в лісі”)

“Увесь наш світ – неначе добра казка!
ми серцем пізнаєм його дива,
в яких уся любов до нас і ласка”

“Від снігопаду стільки чистоти
Її досягнеш тільки чулим серцем”
 (“Вповні”)

Казкові вежі – дивовижі сну.
Небачена палацова країна!
("Срібний сніг")

"Мороз у сонячній короні"
("Місто мрії")

“Сніги – немов морозиво святкове”
 (“Срібляста казка зимового міста”)

“А тут на білому — зоря рожева”
 (“Спогади про зиму”)

“Довкола загадковість, таїна”
 (“Пороша і снігурі”)

Їх пелюстки, як звуки з-під руки
Зими-красуні в сніговім розвої.
 (“Зимова мелодія”)

“Тут Україна з глибини століть,
Немов тополя виросла крилато!
І скільки ви по світу не ходіть,
А кращої ніде не відшукати!”

“Світла казка неньки України,
Її врода вічна й молода!”
(“Зимова вишня”)

“Ступаємо на незаймані сніги
Здається невідомою планета...”
 (“Спочатку”)

Осідає сніговій на вітах
Білосніжжям неземних суцвіть,
І стоять дерева, наче в квітах,
У пір'їнках, щоб кудись злетіть”.
("Перший сніг")

ЗМІСТ

Передмова	3
Успішного творчого майбуття	4
Про автора	5
Зимові казки	6
Казка про бабая	7
Феї	10
Казка про сніжинку	12
Казкова стежинка	13
Казка про зиму	16
Новорічне свято в лісі	18
Прощання із зимою	22
Сніговій	23
Лісовичок і мавка	26
Зима святкова – на щастя срібна	
підкова	28
Новий рік	29
Новоріччя	32
Новорічні видіння	33
Місто блакитної мрії	36

Різдво	39
Духовна чистота	40
Зима в Скіфії	42
Скіфські святині	43
Зима в Скіфії	45
Зимове місто	47
У зимовій млі	48
Барви зимового міста	49
Щасливе місто	50
Вповні	53
Мороз і місто	57
Летючий голандець	58
Місто мрії	62
Срібляста казка зимового міста	65
Спогади про зиму	66
Зимові етюди	68
Перший сніг	69
Пороша і снігурі	70
Сніги	72

Політ Пегаса	73
Зимове надвечір'я	75
Золоте руно	77
Спочатку	79
Сарматське море	80
Вірю	82
Зимова вишня	83
Братство	85
Карпатський тис	88
Срібний сніг	91
Зимова мелодія	92
Сніжинки-смішинки	95
Горобина вишня	96
Друг Гаврило	97
Новорічна пригода	99

Зимова Україна

*Пухнаста біла птаха снігова
Прилинула в зимову Україну!
Лебідками злетілися слова
До пісні про оновлення країни.*

*Міста і села у новій красі –
Немов небесна птаха благодаті!
Хустинка на калиновій косі,
Вербові віти, світлі і крилаті!*

*Закуталася в пух озимина,
Готує нам високі урожаї.
Зимова Українонька ясна
Вдивляється в далекі небокрай!*